

kdyby kupiteli jeho zaplacením za vyšší cenu než sjednanou mělo se dostat zboží, čímž by mu vzešlo z přijetí jeho značné nebezpečí (Staub-Pisko II. díl, § 16 k čl. 347). Nebylo zjištěno, že kupní cena byla sjednána v nových rakouských korunách. Neporušila tedy žalobkyně jednostranně domnělou podmínku o ceně v rakouské měně, a nedopadá na tento případ zejména dovolávané rozhodnutí čís. 6433 sb. n. s. V souzeném případě měna kupní ceny uvedená ve faktuře tvořila podstatnou část smlouvy dle § 1053 obč. zák. Žalovaný pokládal tuto měnu za omyl a bránil se proti tomu, z důvodu, »že by mu svěstojná cena vyšla příliš vysoko, a že by zboží bylo neprodejně«, jak praví v dopise ze dne 6. května 1919, přece však nevyvodil z toho důsledky, ač žalobkyně trvala na uvedené měně, a nedal zboží k dispozici, nýbrž je spotřeboval. Když za těchto okolností dovedl odvolací soud, že se žalovaný dle § 863 obč. zák. podrobil dodatečně podmínce o měně, neposoudil věc nesprávně, poněvadž nelze důvodně pochybovati, že by nebyl žalovaný dále mlčel a zboží si podržel, kdyby nebyl souhlasil s touto podmínkou. Jinak také nebylo by lze předpokládati, že na straně žalovaného byla dodržena zásada poctivosti v obchodování.

Čís. 12887.

Otázka nemožnosti plnění vzhledem k devisovým předpisům nemá význam pro výrok rozsudku, odsuzujícího k placení, nýbrž má význam jen při plnění, pokud se týče při způsobu výkonu rozsudku.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, Rv I 1564/33.)

K žalobě říšskoněmecké firmy byl vydán směnečný platební příkaz proti tuzemské firmě. Žalovaná firma namítla v námitkách mimo jiné nemožnost zaplacení směnečné pohledávky vzhledem k devisovým předpisům. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c .

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Ani výtky nesprávného posouzení námítky nemožnosti plnění není opodstatněna. Otázka ta nemá význam pro výrok rozsudku, odsuzující dovolatelku k placení, má jen s hlediska devisových předpisů význam až při plnění, pokud se týče při způsobu výkonu rozsudku.

Čís. 12888.

Dědic, jenž se, podav při projednávání pozůstalosti dědickou přihláškou, vzdálil, takže byla projednána pozůstalost bez něho, jen za účasti ostatních dědiců, nemůže žádati za nové projednání pozůstalosti jen proto, aby v něm mohl podati své návrhy.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, R II 348/33.)

Proti usnesení pozůstalostního soudu, jímž byla odevzdána pozůstalost po Marii G-ové stejným dílem Jakubu G-ovi, Marii K-ové a Janu G-ovi, podal rekurs Jakub G. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by dále po zákonu jednal. Důvody: Jest přisvědčiti stěžovateli, že odevzdání pozůstalosti, jak v usnesení provedeno, není správné. Podle protokolu ze dne 10. listopadu 1932, sepsaného soudním komisařem notářem H-em, vzdálil se stěžovatel při projednání pozůstalosti ihned po podání dědické přihlášky. Nebylo proto s ním sepsáno a projednáno místopřísežné sepsání jmění ani návrh odevzdací, takže řízení je v tom směru ve smyslu § 42 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. neúplné. Bylo proto napadené usnesení zrušeno ve smyslu § 43 cit. zák. Soud své stolice zařídí nové předvolání stěžovatele k projednání pozůstalosti a i předvolání druhých dědiců, dá po případě podepsati dědickou přihlášku stěžovatelovu ve smyslu § 122 nesp. říz. a pozůstalost s nimi znovu projedná. Usnesení o odevzdání pozůstalosti pak po případě ve smyslu správného projednání doplní nebo změní a vydá nové usnesení o odevzdání, při čemž usnesení to doručí i stěžovateli, ježto tento nesusouhlasil s ustanovením Jana G-a za svého zmocněnce ku přijetí spisů, ježto se při původním projednání vzdálil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu Marie K-ové a Jana G-a obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

S právním názorem rekursního soudu, že se pozůstalostní řízení stalo ve smyslu § 42 zákona o nesporném řízení neúplným proto, že nebylo i s odpůrcem stěžovatelů Jakubem G-em »sepsáno a projednáno místopřísežné sepsání jmění jakož i návrh odevzdací«, nelze souhlasiti a stěžovatelé právem vytýkají napadenému usnesení v tomto směru nesprávné právní posouzení věci. V souzeném případě jest nesporno, že odpůrce stěžovatelů stejně jako stěžovatelé sami přihlásili se za projednání pozůstalosti po zemřelé Marii G-ové dne 10. listopadu 1932 u notáře jako soudního komisaře k této pozůstalosti bezpodmínečně ze zákona, že se však po podání této dědické přihlášky ihned Jakub G. vzdálil, takže pozůstalost byla projednána bez něho, jen za účasti stěžovatelů. Postup soudního komisaře odpovídá zcela zákonu, zejména když po přijetí dědických přihlášek soudem nedošlo ani podle obsahu odevzdací listiny, k jejímuž vydání ostatně není potřebí návrhu, k porušení práv, odpůrci stěžovatelů z ustanovení § 732 obč. zák. vyplývajících. Vždyť, nemůže-li podle ustanovení § 120 prvý odstavec nesporného patentu zabrániti projednání pozůstalosti to, že se jeden z dědiců, k roku o projednání pozůstalosti obeslaný, nedostaví a dědickou přihlášku nepodá, nezabrání tomu tím méně dědic, jenž se sice k roku tomu dostaví, dědickou přihlášku podá, ale pak se ihned, lhotejno z jakého důvodu, vzdálí. Rozdíl jest jen v tom, že v posledním případě zůstanou dědická práva takového dědice zachována a musí býti na ně vzat zřetel, jest však podle uvedeného pojmově vyloučena neúplnost

řízení, pokud by byla odvozována výhradně jen z toho, že řádně obe-
slaný dědic se roku nezúčastnil. Odpůrce stěžovatelů nemůže proto žá-
dati za nové projednání pozůstalosti jen proto, by — jak tvrdí —
mohl v něm podati své návrhy. To mohl učiniti již při roku, k němuž
byl obeslán a se nedostavil. Vzdálil-li se bez udání důvodu, učinil tak
na svůj vrub a musí si nésti sám následky svého jednání, pokud se
týče může své, jím tvrzené nároky uplatňovati pořadem práva.

Čís. 12889.

**Je-li vklad nebo záznam zástavního práva možný jen při současném
vykázání písemného svolení Státního pozemkového úřadu, nevedí to
povolení poznámky pořadí, kterému podle knihovního stavu není v cestě
žádná překážka. Písemné svolení Státního pozemkového úřadu bude
vykázati teprve při případném podání žádosti za vklad nebo záznam
zástavního práva v poznamenaném pořadí.**

(Rozh. ze dne 7. října 1933, R I 756/33.)

K n i h o v n í s o u d povolil poznámku pořadí k zajištění peněžité
pohledávky ve vložce čís. 731. R e k u r s n í s o u d knihovní žádost
zamítl. D ů v o d y: Podle § 53 třetí odstavec knih. zák. může poznámka
pořadí býti povolena jen, kdyby podle knihovního stavu byl přípustný
vklad práva, které se má zapsati. Tohoto předpokladu tu není. Ve vložce
čís. 731 jest poznamenáno omezení vlastnického práva zákazem zci-
zení, zavazení a propachtování bez souhlasu Státního pozemkového
úřadu. Bez tohoto svolení jest podle § 2 odst. (3) zákona ze dne 27.
května 1931, čís. 93 sb. z. a n. právní jednání neplatné. Jelikož na-
vrhovatelka souhlas Státního pozemkového úřadu podle § 94 čís. 4
knih. zák. neprokázala, nemohl by v knihovní vložce býti povolen vklad
práva zástavního pro pohledávku, pro kterou jest žádáno o poznámku
pořadí, následkem čehož ani tato poznámka nemůže býti povolena.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Poznámka pořadí pro zamýšlené zatížení nemovitosti má podle § 53
knih. zák. jen ten význam, že, byl-li k žádosti oprávněného později
proveden vklad nebo záznam, k němuž se poznámka vztahuje, přísluší
zápisu poznamenané pořadí. Při rozhodování o povolení poznámky ne-
třeba zkoumati, zdali listiny, které budou předloženy v knihovní žádosti
o vklad, budou takové, by vklad odůvodňovaly, neboť rozhodné je jen,
zda by vklad zástavního práva, pro které má býti pořadí poznamenáno,
byl podle knihovního stavu m o ž n ý. V souzeném případě by ovšem
vklad nebo záznam zástavního práva byl možný jen při současném vy-
kázání písemného svolení Státního pozemkového úřadu, ale to nevedí
povolení poznámky pořadí, kterému podle knihovního stavu není v cestě
žádná překážka; písemné svolení Státního pozemkového úřadu k zatí-